

«من می خواهم در مورد آینده ام تصمیم بگیرم»

زنان مجبور به مهاجرت شده در یونان نظر خود را بیان می کنند

سازمان عفو بین الملل واقعا توسط انعطاف پذیری و قدرت زنان مورد
مصاحبه برای این نشریه شگفت زده است. این تصویر در گروه ملیسا،
در آتن، در ژوئیه 2018 گرفته شده است.

«ما به جایی نیاز داریم که در آن احساس امنیت کنیم؛ جایی که در آن بتوانیم نگرانی های خود را بیان کنیم و مطالبات ما شنیده شود.»

مینا* از عراق که با دو فرزند جوان خود در کمیی خارج از آتن زندگی میکند، ژوئیه 2018

زنان مجبور به مهاجرت شده در یونان نظر خود را بیان می کنند

هزاران زن و دختر که از آزار و اذیت و درگیری فرار می کنند به سفرهای بسیار دشوار و خطرناک به یونان تن می دهند.

این نشریه بر صدای این افراد تمرکز دارد و در این راه از شجاعت و قدرت فراوان زنان و دختران مجبور به مهاجرت شده در مواجهه با این شرایط پرده برداری می کند.

برخی از آنها که از خشونت فیزیکی و جنسی و تبعیض در کشورهای مبدا خود فرار کرده اند در مسیر به دست قاچاقچیان انسان، مرزبانان، مسئولین دولتی یا خویشاوندان با خشونت و سوء استفاده بیشتری مواجه می شوند.

سختی های این سفر تصادفی نیستند. بر عکس، بستن مرزها توسط اروپا به روی مردمی که به دنبال حمایت می باشند زنان و به خصوص دختران را در معرض خطرات قابل پیش بینی قرار می دهد.

زنان و دخترانی که امکان سفر قانونی را ندارند به امیدی که اروپا مکان امنی برای آنها فراهم می کند تا بتوانند به تدریج زندگی خود را از نو بسازند مجبور به سفرهایی پر مخاطره می شوند. برای بسیاری افراد، این امیدها هنگام رسیدن به یونان نقش بر آب می شود.

زنان و دخترانی که در کمپ های پرازدحام و کثیف تحت پشتیبانی اتحادیه اروپا در جزایر یونان گیرافتاده اند در معرض خطرات چندی از جمله آزار و اذیت و خشونت جنسی می باشند. آن ها مجبورند با یک سیستم پذیرش ناکارآمد در آن جزایر و سرزمین اصلی یونان که هزاران نفر را در کمپ هایی با بهداشت و مراقبت های پزشکی ضعیف نگهداری می کند و هیچگاه برای اسکان بلند مدت مردم پیش بینی یا مجهز نشده بود دست و پنجه نرم کنند. عدم اطلاعات کافی و مترجمین زن چه در آپارتمان های مناطق شهری و چه در کمپ ها، مانع بزرگی برای دسترسی به خدمات اساسی مانند سلامت جنسی و باروری یا کمک قانونی می باشد.

از ماه مارس 2017 سازمان عفو بین الملل با بیش از صد زن و دختر ساکن کمپ ها و آپارتمان ها درون و اطراف آتن و جزایر یونان به صورت مصاحبه یک به یک یا گروهی صحبت کرده است.

همه آنها صرف نظر از ملیت، شرایط یا آمال شخصی در یک چیز مشترک بودند: نیاز فوری به شنیده شدن. همه آنها در مورد حقوق، امنیت، رفاه و چالش های روبرو نکات مهمی برای گفتن داشتند. آنها همچنین برای تغییرات درخواست های روشنی داشتند.

این نشریه از بینش آنها بهره می برد و داستان های آنها را نه تنها در مورد مشقت بلکه در مورد ابتکاراتی که زندگیشان را در یونان تغییر داده از جمله ایجاد فضاهای اجتماعی مخصوص بانوان که در آن زنان و دختران کنار هم آمده، به خدمات دسترسی پیدا کرده، شبکه های پشتیبانی را از نو بنا نهاده و دانش و مهارت های لازم برای زندگی بهتر خود و خانواده های خود را کسب کرده اند منعکس می کند.

یونان تعهد قانونی دارد که از زنان و دخترانی که در آن کشور زندگی می کنند حمایت کرده و از ایجاد شرایط پذیرش امن و محترمانه، دسترسی عادلانه به پناهندگی و نیز فرصت های ادغام در جامعه برای کسانی که در آنجا می مانند اطمینان حاصل کند. یونان باید این تعهدات را به جا آورده و در انجام آن فرصت مشارکت فعالانه زنان و دختران در بحث ها و تصمیمات مرتبط با آنها را تضمین کند.

مسئولیت شرایط زندگی آن‌ها در یونان نه تنها بدست مقامات یونان بلکه بدست بقیه اروپا نیز می‌باشد.

توافق بین اتحادیه اروپا و ترکیه که در ماه مارس 2016 توسط رهبران اروپا اتخاذ شد و مقررات پناهندگی اروپا دو عامل اصلی در بطن بسیاری از مشکلات موجود برای پناهجویان از جمله زنان و دختران می‌باشد.

اولین دلیل اینکه این توافق بسیاری از زنان و دختران را مجبور به ماندن در کمپ‌های پرمخاطره در جزایر یونان کرده است. هیچگونه بهبودی در وضعیت کمپ‌ها هرچند ضروری نمی‌تواند به طور کافی از خطرات ناشی از محدود ساختن زنان و دختران در آن جزایر بکاهد. دومین دلیل اینکه مقررات پناهندگی اروپا یونان را به عنوان اولین کشوری که پناهجویان وارد آن می‌شوند متعهد می‌کند قسمت اعظم مسئولیت کمک به آن‌ها را بپذیرد و بسیاری کشورهای اروپایی دیگر از تغییر این سیستم ناعادلانه امتناع می‌ورزند.

رهبران اروپا باید پذیرای سهم عادلانه خود از مردمی باشند که از خشونت و آزار و اذیت فرار می‌کنند. آن‌ها باید مسیرهای امن و قانونی به اروپا را پیشنهاد داده و سیستم پناهندگی اروپا را اصلاح کرده تا عادلانه و دلسوزانه شوند. ناتوانی در انجام این کار نه تنها افرادی را که به حمایت نیاز ضروری دارند نا امید می‌کند بلکه مردم اروپا که در حال از دست دادن اعتماد خود به توانایی دولت‌هایشان در برقراری اصول بنیادی حقوق بشری اتحادیه اروپا هستند را به طور گسترده تری ناامید می‌سازد.

سازمان عفو بین الملل به شدت تحت تاثیر شجاعت و سخاوتمندی تمام زنان و دخترانی است که با آن دیدار کردند و از همه آنها برای زمانی که اختصاص دادند تا که تجربیات و نظرات توصیه‌دهنده خود را به اشتراک گذاشتند تشکر می‌کند.

این سازمان همچنین از ارگان‌ها و افرادی که تماس با این زنان را تسهیل نموده و پشتیبانی فراوانی به آن‌ها عرضه می‌کنند سپاسگذاری می‌کند. سازمان عفو بین الملل امیدوار است انتشار این سند به مبارزه آن‌ها برای بهبود شرایط خود و دیگران و نیز به شنیده شدن صدای آنها توسط افرادی که قدرت و مسئولیت حمایت از آنها را دارند کمک کند.

تجربیات زنان در یونان باید شنیده شده و به آن‌ها رسیدگی شود.

مواجهه با ترس و تردید

از ژانویه تا ژوئیه 2018 دست کم 99 نفر در تلاش برای عبور از دریای اژه جان باخته اند. از سال 2014 آمار این کشته شدگان دست کم تعداد برسام آور 1699 نفر بوده است. زنان بسیاری با سازمان عفو بین الملل در مورد عبور وحشتناک از دریا سخن گفته اند. مایا^۱ زنی سوری که با 5 فرزندش به یونان رسید گفت «فکر کردم دارم میمیرم». سازمان عفو بین الملل در کمپ رفینا بیرون از آتن در ماه مه 2017 با او مصاحبه کرد. این عکس در جزیره کس گرفته شده است.

«انتخاب دیگری نبود. یا اینکه در وسط ناکجا آباد با خلافکارانی (قاچاقچسانی) که هر کاری ممکن است با تو انجام دهند رها می شوی. یا اینکه با وجود خطرات خود را در آن قایق جا می دهی.»

بهار* از افغانستان در حال توصیف سفر خود با سه فرزندش از ترکیه به یونان، مارس 2018

سفرهای پرمخاطره

امتناع دولت های اروپایی در باز کردن گزینه های امن و قانونی به جای سفرهای زمینی پرمخاطره یا از میان دریای اژه زنان و دختران را تحت خطر بیشتر خشونت از جمله خشونت جنسی و قاچاق انسان در مسیر راه قرار میدهد.

زنان و دختران تعداد فزاینده ای از افرادی را تشکیل می دهند که در یونان به دنبال پناهندگی می باشند.

در حالیکه در سال 2015 اکثر افرادی که از ترکیه می رسیدند مردان جوان بودند، از سال 2016 زنان بیشتر و بیشتری اکثرا از سوریه، عراق و افغانستان در میان افرادی هستند که در اروپا به دنبال حمایت بین المللی می باشند.

تعداد پناهجویان و مهاجرین گیر افتاده در کمپ های تحت حمایت اتحادیه اروپا در جزایر یونان (از تاریخ 21 سپتامبر 2018)

جمعیت موجود	ظرفیت	هات اسپات (کمپ)
8675	3100	لسوس
2266	1014	چیوس
3809	648	ساموس
679	860	لروس
1248	816	کوس
16677	6438	کل هات اسپات ها
3227	2658	کل دیگر اشکال اسکان در جزایر (آپارتمان ها، هتل ها، سازمانهای غیر دولتی و غیره)
تعداد کل در جزایر: 19904		

منبع: سازمان هماهنگی ملی برای کنترل مرزی، مهاجرت و پناهندگی، وزارت کشور

تمام زنانی که با سازمان عفو بین الملل مصاحبه شدند گفتند که گزینه ای به جز استفاده از قاچاقچیان انسان نداشتند. فاطیما* یک زن افغان 27 ساله که با دو خواهر کوچکترش به یونان سفر کرد در فوریه 2018 نامیدی و حس عمیق ناتوانی خود را به سازمان عفو بین الملل اینگونه تصریح کرد:

«هنگامی که دولت های اروپایی درها را به روی پناهجویان بستند ما (زنان) بیشتر در معرض سوء استفاده قاچاقچیان قرار گرفتیم. و تو نمی توانی از پلیس یا فرد دیگری کمک بخواهی زیرا در آنجا غیرقانونی هستی. قاچاقچیان از این شرایط سوء استفاده می کنند.»

زنان توصیف کردند که چگونه مجبور بودند روزها در خانه های مخفی در یکی از شهرهای ساحلی ترکیه قبل از انتقال به ساحل منتظر بمانند؛ برخی همچنین مجبور بودند در صورتیکه هوای بد اجازه ی سوار شدن به قایق های بادی را نمی داد چندین شب را در هوای آزاد نزدیک ساحل سپری کنند.

«وقتی به ساحل نزدیک بدروم (در ترکیه) رسیدیم هوا بسیار بد بود. قاچاقچیان به ما گفتند که در آنجا بمانیم. به مدت 20 روز در آنجا ماندیم. هوا سرد و بارانی بود. غذا یا آب کافی وجود نداشت. ما هیچکدام از افراد داخل گروه را نمیشناختیم. آنها خوب بودند ولی قاچاقچیان نه... آنها مادر مرا هنگامی که تقاضا کرد به بدروم برگردد هل دادند. من آنقدر ترسیده بودم که اصلاً نتوانستم بخوابم. وقتی می خواستم به دستشویی بروم برادرم در مسیر همراه با من آمد. ولی قاچاقچیان یکبار ما را دنبال کردند و ما سریعاً برگشتیم. پس از آن آنقدر ادرار نکردم که بیمار شدم.»

یارا* 22 ساله از سوریه که با مادر و برادر 17 ساله اش از ترکیه به یونان سفر می کرد، مارس 2018.

بسیاری زنان دیگر به سازمان عفو بین الملل گفتند که چگونه سفر در مناطق دورافتاده با مردان غریبه باعث حس شدید ناراحتی و ناامنی آنها می شد. زنانی که به تنهایی سفر می کردند تحت خطر شدید آزار و اذیت فیزیکی، زبانی و جنسی توسط قاچاقچیان بودند. زنی به سازمان عفو بین الملل گفت که از او خواسته شد دختر نوجوانش را برای ازدواج به یک قاچاقچی بدهد.

«آن ها من را بسیار اذیت کردند. یکی از قاچاقچیان بسیار سمج بود. او می گفت: «من تو را با هواپیما به آلمان می فرستم ولی دخترت را به من بده.» البته که من این کار را انجام ندادم ولی هنوز از آن ها می ترسم.»

زنان همچنین گفتند که برخی اوقات توسط پلیس، ژاندارمری و افراد محلی در ترکیه و همچنین خویشاوندان یا همسفران خود مورد آزار و اذیت قرار می گرفتند. زنی دیگر از ایران که در ماه مارس 2017 در آتن زندگی می کرد برای سازمان عفو بین الملل توصیف کرد که چگونه شوهرش هنگامیکه پول کافی برای ادامه سفر نداشتند او را مجبور به داشتن رابطه جنسی با قاچاقچیان کرد.

گیرافتاده در جزایر

قدرت و انعطاف پذیری که زنان در سفر از خود نشان می دادند خارق العاده است. با این وجود، هنگامیکه به یکی از جزایر یونان در شرق دریای اژه می رسند به جای استراحت و پناهگاهی که بسیار به آن نیاز داشته و محق آن هستند، با پیامدهای مخرب توافق بین اتحادیه اروپا و ترکیه روبرو می شوند.

از روز بیستم مارس 2016 پناهجویانی که به جزایر یونان رسیده اند اجازه رفتن به سرزمین اصلی یونان را پیدا نکرده اند زیرا توافق اتحادیه اروپا و ترکیه ملزم می کند که آنها به ترکیه برگردانده شوند. این بازگشت ها به تعدادی که از سوی رهبران اتحادیه اروپا انتظار می رفت اتفاق نمی افتد و درحالیکه صدها نفر هر هفته به سواحل یونان می رسند تاثیر توافق اتحادیه اروپا و ترکیه گیرافتادن هزاران نفر برای ماه ها در شرایط غیر انسانی در جزایر یونان می باشد. زندگی آنها از حرکت باز ایستاده است و این تاثیر عظیمی بر سلامت روانی آنها دارد.

از تاریخ 21 سپتامبر 2018 در حدود 20000 نفر در آن جزایر گیرافتاده اند. اکثر آنها در کمپ های پشتیبانی شده توسط اتحادیه اروپا (همچنین با نام «هات اسپات» یا مراکز پذیرش و شناسایی) در جزایر لسوس، چیوس، ساموس، کس و لروس می مانند. زنان 34% آن افراد را تشکیل می دهند که 12% آنها دختران زیر 18 سال هستند. بقیه 66% مرد می باشند که 17% آنها پسر می باشند.

افرادی که تقاضای الحاق به خانواده دارند یا «آسیب پذیر» محسوب می شوند از جمله زنان باردار، زنانی که به تازگی مادر شده اند یا بازماندگان شکنجه و خشونت جنسی از ماندن در جزایر مستثنی به حساب می آیند و باید در نهایت بتوانند به سرزمین اصلی یونان بروند. ولی افسران و کارکنان پزشکی در کمپ ها همیشه مهارت ها و زمان لازم برای شناسایی افرادی که باید مستثنی شوند را ندارند. و حتی وقتی که افراد شناسایی می شوند آن ها باید چندین ماه منتظر بمانند تا برای آنها مکانی در سرزمین اصلی یافته شود.

ژوئیه 2017، فعالان و پناهندگان در جزیره لسوس یونان گردهم آمده تا خواستار اقدام عمل از سوی رهبران اتحادیه اروپا شوند.

© 2014 UNHCR

شرایط غیر انسانی

«غیر انسانی» یکی از کلماتی است که بیشتر توسط زنان هنگام توصیف پنج کمپ تحت بودجه اتحادیه اروپا استفاده می شود. ازدحام جمعیت در این کمپ ها با تقریباً 17000 نفر ساکن در پنج کمپی که برای حدود 6400 نفر طراحی شده بودند به نقطه ای بحرانی رسیده است. سایت های موریآ (لسوس) و واتی (ساموس) به ویژه پر ازدحام می باشند.

عدم وجود بهداشت و درمان، آب آشامیدنی ناکافی، جریانهای فاضلاب خام و هجوم موش و موش صحرایی در همه این کمپ ها رایج می باشد. چندین زن باردار برای سازمان عفو بین الملل شرح دادند که مجبور بودند روی زمین بخوابند و در صورت وجود، دسترسی ناچیزی به مراقبت های قبل از زایمان داشتند.

زنان همچنین مجبور به صرف پول محدود خود برای خرید نوارهای بهداشتی هستند که همیشه تامین نمی شوند.

«همه چیز در اینجا کثیف است. تمیز ماندن غیرممکن است و وقتی دوره قاعدگی خود را داریم خیلی سخت است.»

ادل* از جمهوری دموکراتیک کنگو (دی آر سی) که در فوریه 2018 مصاحبه شد.

→ ۱۵۱

کمپ پناهجویان موریآ در لسوس، فوریه 2018 این کمپ هنوز به شدت پر ازدحام است. از تاریخ 21 سپتامبر 2018 در این کمپ که ظرفیت ماکزیمم کل آن 3100 نفر می باشد بیش از 8600 نفر قرار دارند.

→ ۱۵۲

چادری در کمپ واتی در ساموس، یونان. این عکس در فوریه 2018 گرفته شده است.

ادل* همراه با خواهرش در ماه دسامبر 2017 به جزیره ساموس رسیده و هنگامی که سازمان عفو بین الملل در ماه فوریه 2018 با او صحبت کرد در کمپ واتی بود. با اینکه این کمپ برای 650 نفر در کانکس های پیش ساخته طراحی شده بود در ماه سپتامبر 2018 3900 نفر در آن عمدتاً در پناهگاه های موقت زندگی می کردند.

«ما به مدت دو ماه در چادر کوچکی نزدیک توالت می خوابیدیم... برق وجود نداشت و بسیار سرد بود. و هنگامیکه باران می بارید آب از چادر نشت می کرد. اکنون در یک کانکس با خانواده 4 نفره دیگری هستیم. هنوز دشوار است. مادرم از درد شدید کمر رنج می برد و نمی تواند برای دیدن دکتر پیاده به بالا و پایین کمپ برود.»

ژن* 19 ساله از افغانستان که در فوریه و اوت 2018 با او مصاحبه شد

زنان در حال پیوستن به همدیگر هستند تا برای رسیدگی به این شرایط سخت به یکدیگر کمک کنند.

یووت* از کامرون هنگامیکه سازمان عفو بین الملل در ماه مارس 2018 با او ملاقات کرد در کمپ موریای یکی از بزرگترین کمپ های یونان زندگی می کرد. با اینکه این کمپ برای اسکان 3100 نفر طراحی شده بیش از 8700 نفر در آن زندگی می کنند. هنگامیکه این کمپ به شدت پرازدحام می شد یووت تخت خود را به زنان باردار می داد.

او به سازمان عفو بین الملل گفت: «من یک مادر هستم پس سختی های آنها را درک می کنم. می توانم تجسم کنم که باردار بودن در موریای چقدر دشوار است». یووت همچنین در یک سازمان محلی برای کمک در پخت و توزیع غذا داوطلبانه کار می کرد. او گفت «خودم را مشغول می کنم تا کنترل خود را از دست ندهم.»

داستان امل

امل یک پناه جوی فلسطینی است که به عنوان یک آمارشناس پزشکی در بیمارستانی در دمشق سوریه کار می کرد. او یکی از کارکنانی است که علیه سیاست بیمارستان مبنی بر معالجه تنها تلفات نظامی و نه غیرنظامیان اعتراض کرد. برخی از افرادی که اعتراض کردند دستگیر یا ناپدید شدند به همین دلیل امل از ترس جان خود از آن جا فرار کرد.

او در ژوئیه 2017 به لزوس رسید و در آن جا برای اولین بار در مورد توافق اتحادیه اروپا و ترکیه باخبر شد.

«به مدت پنج روز ما همگی: مردان، زنان و بچه ها در یک چادر ماندیم. مردم آن را «چادر زندان» می نامیدند. به دلیل اینکه همانند یک مجرم با من رفتار می شد شکه و آزرده خاطر بودم.»

امل به زبان انگلیسی صحبت می کند و توانسته است به عنوان مترجم در چند سازمان در لسووس کار پیدا کند. او دیگر در موریبا زندگی نمیکنند ولی فکر او هنوز با زنان بسیاری است که در آنجا باقی مانده اند.

امل از سوریه در کمپ موریبا در لسووس زندگی می کرد. این عکس در ماه مارس 2018 گرفته شده است.

او در اوت 2018 گفت: «هر روز در موریبا اوضاع بدتر می شود. این کمپ آنقدر شلوغ شده که حتی قسمت سی (تنها مخصوص زنان مجرد) اکنون پر می باشد و زنانی که به تنهایی سفر می کنند در چادرهای بزرگی در منطقه ورود به مدت دو یا سه ماه بسیار بدون محافظت می مانند.»

«پناهندگان به حمایت نیاز دارند. اگر دولت یونان نمیتواند از ما محافظت کند بگذارید برویم. ما را اینجا نگه ندارید.»

بیوت* از کامرون

ازدحام شدید جمعیت و شرایط وخیم زندگی، کمپ ها را برای همه به ویژه برای زنان و دختران، کودکان بی همراه و افرادی که به دلیل گرایش جنسی یا هویت جنسیتی از آزار و اذیت فرار کرده اند به مکان های خطرناکی تبدیل می کند.

«من با افراد غریبه در یک چادر احساس امنیت یا راحتی نمی کنم. صبح زود کمپ را ترک می کنم و شب برمی گردم. تمام روز را در مرکز آلفا (یک مرکز اجتماعی که توسط داوطلبین ساموس ایجاد شده) سپری می کنم یا کنار دریا قدم می زنم.»

مایسا* 25 ساله از شهر حلب در سوریه. او در ماه دسامبر 2017 به تنهایی به ساموس رسید. وقتی سازمان عفو بین الملل در ماه فوریه 2018 با او دیدار کرد او در کمپ واتنی بود.

فعالیت های روزانه مانند دوش گرفتن یا دستشویی رفتن برای زنان و دختران خطرناک می شوند زیرا بسیاری از این اماکن قفل ندارند و دوش و توالت کافی برای آنها به طور جداگانه وجود ندارد. نور ضعیف در کمپ آوردن آب یا حتی راه رفتن در اطراف را پراسترس و خطرناک می کند.

«دوش موجود در کمپ سرد است و قفل ندارد. مردان وقتی داخل هستی وارد می شوند. در توالت ها چراغی وجود ندارد. موقع شب برخی اوقات با خواهرم به دستشویی می روم یا در یک سطل ادرار می کنم.»

ادل* در کمپ ساموس که در فوریه 2018 مصاحبه شد.

کمپ ویال، چپوس ژانویه 2018 هنگامیکه تاریکی می آید، ترس هم می آید. جیورگوس موتافیس/سازمان عفو بین الملل

بسیاری از زنانی که این شرایط وخیم را دوام آوردند هنوز در حال کنار آمدن با ضربه روحی سوء استفاده های گذشته می باشند. برای چنین زنانی، ناامنی و خطراتی که در یونان تجربه می کنند دائما آن ها را به یاد خشونتی میاندازد که می خواستند از آن فرار کنند.

«من نمیتوانم بخوابم و هنوز به دلیل گذشته کابوس میبینم.»

ایگیل* کامرونی می باشد. او برای فرار از خشونت خانگی، سوء استفاده جنسی و تهدید به مرگ به دست شوهرش به استانبول فرار کرده بود. در استانبول در یک کارگاه خیاطی کار پیدا کرد ولی توسط کارفرمایش مورد سوء استفاده جنسی قرار گرفت. یک قاچاقچی به او کمک کرد تا از دریای اژه عبور کند. وقتی سازمان عفو بین الملل در فوریه 2018 با او صحبت کرد او در چادر کوچکی در ساموس می خوابید.

زنانی که در کشورهایشان به دلیل گرایش جنسی یا هویت جنسیتی خود مورد آزار و اذیت قرار گرفته اند احساس خطر بیشتری دارند.

سیمونه* یک زن همجنسگرای 20 ساله است که کشور خود را پس از اینکه مورد خشونت از جمله تجاوز جنسی قرار گرفت ترک کرد. او در ساموس هنگام زندگی در کانکسی با هشت نفر دیگر شامل چهار مرد هنوز خود را در معرض خطر می دید.

«در کشوری که از آن می آیم همجنس گرایی غیرقانونی است و خانواده ام هنگامیکه متوجه شدند من همجنس گرا هستم به شدت مرا کتک زدند. آن ها مرا از خانه بیرون کردند. اینجا بسیار عصبی هستم زیرا این کانکس با چهار مردی که آن ها را نمی شناسم مشترک می باشد. نمی خواهم هیچکس در مورد من بداند. تمام روز را بیرون از کمپ می گذرانم و فقط موقع شب بازمی گردم ولی به خوبی نمی خوابم.»

داستان سارینا*

سارینا که اکنون 29 ساله است از سن پایین می دانست که یک دختر بود نه یک پسر. برادر بزرگتر او به دلیل هویت جنسیتی خواهرش دائما او را مورد سوء استفاده خشونت آمیز قرار می داد. سارینا به سازمان عفو بین الملل گفت:

«برادرم برخی اوقات دستان مرا با زنجیر فلزی می بست و مرا با آنها می زد. مادرم نمی توانست کمک کند... هنگامیکه برادرم دستان مرا سوزاند مادرم نتوانست جلوی آن را بگیرد. هر کاری که می کردم برای (برادرم) یک اشتباه محسوب می شد. حس کردم که باید از (کشورم) فرار کنم زیرا زندگی من حس بی ارزشی داشت.»

سارینا به ترکیه فرار کرد ولی برادرش متوجه شد که او به عنوان یک زن ترنسجندر زندگی می کند و تهدید مرگی علیه وی صادر نمود. دیگر اعضای خانواده به او هشدار دادند که باید آن جا را ترک کند.

سارینا به جز فرار دوباره اینبار به یونان چاره ای نداشت. هنگامیکه به یکی از جزایر یونان رسید به دلیل اینکه نمی دانست مردم چگونه به هویت جنسیتی وی واکنش نشان می دهند در محل اقامت مشترک بسیار احساس ناراحتی می کرد. او در کمپ مورد سوء استفاده کلامی و جنسی قرار می گرفت و توسط پلیس آزار و اذیت می شد. سارینا نهایتا به پناهگاهی بیرون از کمپ منتقل شد ولی هنوز از طرف ساکنان دیگر با خصومت مواجه شد. او به سازمان عفو بین الملل گفت:

«می خواهم یک زندگی (نرمال) داشته باشم. می خواهم در آلمان زندگی کنم، زبانشان را بیاموزم و آرایشگر شوم...زندگی کنم و مورد احترام قرار گیرم.»

از کمپ به کمپ: زندگی در سرزمین اصلی یونان

در حدود 45500 پناهجو و مهاجر در اسکان های موقت در سرزمین اصلی زندگی می کنند. بسیاری از آنها درست قبل از آن رسیدند که کشورهای اروپایی در امتداد مسیر بالکان مرزهای خود را در ماه مارس 2016 بسته و بحران انسانی کاملا اجتناب پذیری را در یونان ایجاد کردند. عده ای دیگر از توافق بین اتحادیه اروپا و ترکیه معاف شده و از جزایر یونان انتقال یافتند.

برای هزاران نفری که به دنبال حمایت به اجبار مهاجرت کرده اند، به دلیل عدم وجود گزینه های امن و قانونی برای ادامه سفر درون اروپا یونان از یک کشور عبوری در حال تبدیل شدن به یک مقصد می باشد.

برای عده ای از زنان خاطرات سفر به یونان هنوز بسیار واضح است؛ آن ها نمی خواهند خطر سفر بیشتری را بپذیرند و امیدوارند بتوانند زندگی خود را در آن کشور از نو آغاز کنند. برای عده ای دیگر با وجود چالش های یافتن کار در کشوری که توسط بحران مالی عمیقی به شدت آسیب دیده، مهربانی و همبستگی مردم یونان به آنان امید به آینده می دهد.

چه اینکه آن ها به انتخاب خود در یونان مانده یا اینکه گزینه های امنی برای رفتن به کشورهای دیگر را نداشته اند، بسیاری از افرادی که برای مدت های طولانی در آن کشور مانده اند در حال تحمل شرایط پذیرش آشفته ای در سرزمین اصلی می باشند. از انتهای ژوئیه 2018 بیش از 16400 نفر در حال زندگی در 26 کمپ موقت در سرزمین اصلی می باشند. این امر با وجود این واقعیت رخ داده که بحران انسانی در یونان یکی از بحران هایی است که توسط اتحادیه اروپا و اهدا کنندگان بین المللی دارای بهترین تامین مالی می باشد.

در سال 2017 دولت یونان برخی از بدترین سایت ها را بسته و در برخی دیگر چادرها را با کانکس تعویض نمود. ولی کمپ ها هنوز برای اقامت طولانی مدت مناسب نمی باشند و تاکنون دولت یونان تعویض آنها با پناهگاه های مناسب تری را در اولویت قرار نداده است. کاملا برعکس، امسال سه کمپی که قبلا به دلیل غیرقابل سکونت بودن بسته شده بودند دوباره باز شدند تا کمبود پناهگاه برای تعداد روزافزون افرادی که از مرز زمینی یونان-ترکیه و جزایر می رسند را جبران کند.

برای افرادی که مدت های طولانی در کمپ ها گیر میافتند، ضربه روحی اینکه نمی دانند آینده چه به همراه خواهد آورد تشدید می شود. زنان مصاحبه شده به کرات تقاضا کردند که از کمپ ها به دیگر اشکال اسکان از جمله طرح اسکان شهری در آپارتمان های اجاری تحت نظارت کمیساریای عالی سازمان ملل متحد برای پناهندگان با حمایت سازمانهای غیر دولتی، شهرداری ها و بودجه های اتحادیه اروپا منتقل شوند تا بتوانند از حریم خصوصی بیشتری بهره برده و احساس امنیت بیشتری داشته باشند. ولی تقریبا 20400 مکان موجود در آپارتمان ها و ساختمان ها هنوز کافی نیست. این عدم مسکن کافی و نیز شکست در انجام ارزیابی های موثر و زمانبندی شده در مورد آسیب پذیری بدین معنی است که زنان باردار و زنان دارای نوزاد چاره ای به جز ماندن در کمپ ها ندارند.

ترمیثال پروازهای ورودی یک فرودگاه استفاده نشده
در منطقه الینیکو در آتن، ماه مه 2017 این کمپ
در ماه ژوئن 2017 بسته شد.

بسیاری از زنانی که در کمپ‌ها زندگی می‌کنند گفتند که احساس می‌کنند به حال خود رها شده‌اند. در ماه ژوئیه 2018، سازمان عفو بین‌الملل با یک گروه کاملاً مضطرب از زنان ایزدی عراقی ساکن در اسکاراماگاس نزدیک به آتن دیدار کرد. یکی از آنان گفت:

«احساس می‌کنیم که کاملاً فراموش شده‌ایم. برخی از ما به مدت دو سال در این کمپ بوده‌ایم و هیچ چیز تغییر نمی‌کند. نمی‌دانیم چه برایمان رخ خواهد داد. اینجا هیچ کاری نمی‌توانیم انجام دهیم و فرزندانمان دارند دیوانه می‌شوند. و پس از این همه مدت من به سختی می‌توانم در مورد مشکلاتم صحبت کنم زیرا کسی زبان ما را صحبت نمی‌کند.»

زنان و دختران مورد مصاحبه توسط سازمان عفو بین‌الملل درباره ناامنی در کمپ‌ها صحبت کردند. برای مثال در اسکاراماگاس به مدت چندین ماه در سال 2017 و اوایل 2018 هیچ مدیر رسمی در سایت و هیچ بازرسی امنیتی در ورودی سایت وجود نداشت. هرکسی می‌توانست هر زمانی از روز یا شب داخل یا بیرون برود و سازمان‌های بشردوستانه که در آن کمپ کار می‌کردند گزارش دادند که قاچاقچیان و افراد مسلح وارد آن کمپ شده بودند. از ماه آوریل 2018 مأموران امنیتی خصوصی در دروازه سایت مستقر شده و مقامات یونان یک مدیر برای کمپ منصوب کرده‌اند. ولی آنطور که یک زن سوری در ژوئیه 2018 شرح داد زنان هنوز مخصوصاً عصرها احساس ترس می‌کنند:

«بیشتر زمانم را در کانکس سپری می‌کنم زیرا احساس امنیت نمی‌کنم. مقدار زیادی الکل در کمپ وجود دارد و روزانه دعواهایی رخ می‌دهد. من هیچوقت در شب بیرون نمی‌روم و به فرزندانم اجازه تنها بیرون ماندن نمیدهم حتی اگر جایی نزدیک باشد. پلیس وارد عمل نمی‌شود. آن‌ها نمی‌خواهند بدانند در اینجا چه رخ می‌دهد. هیچکس از ما حفاظت نمی‌کند.»

عدم وجود امکانات و شرایط بد در کمپ‌ها بار به ویژه سنگینی را به دوش زنان می‌گذارد. آنها اغلب بیشتر مسئولیت‌های مراقبت از فرزندان و دیگر خویشاوندان را به دوش می‌کشند. تأثیر روانی اقامت‌های بلندمدت در کمپ‌ها عمیق می‌باشد. زنان از اضطراب، کابوس‌ها، بی‌خوابی و افسردگی صحبت می‌کنند - علائمی که همگی توسط سازمان‌های بشردوستانه مشغول در این کمپ‌ها تایید شده‌اند.

«همه اینجا عقلشان را از دست می دهند.»

دریا از افغانستان که در یکی از سه کمپ با وضعیت وحشتناک در منطقه الینیکو در آتن مورد مصاحبه قرار گرفت. این کمپ ها در نهایت در ماه ژوئن 2017 پس از تقاضاهای مکرر از سوی زنان و مردان ساکن در آنجا و نیز سازمان های ملی و بین المللی تعطیل شدند.

شرایط به نظر به زودی آماده ی بهبود نیست. دولت یونان کارکنان کافی به خدمت نگماشته و سازمان های بشردوستانه اصلی به تدریج عمدتا به دلیل عدم وجود منابع مالی در حال ترک یونان هستند. این نگرانی وجود دارد که دسترسی به خدمات بهداشتی ضروری مانند سلامت جنسی و باروری؛ اطلاعات؛ و کمک حقوقی در کمپ ها ممکن است بدتر شود.

برخی زنانی که در کمپ ها دارای فرزند کوچک هستند تلاش می کنند با ماندن در دیگر کمپ ها و امید به وضعیتی بهتر، از این شرایط غیرقابل تحمل فرار کنند. در ماه ژوئیه 2018، سازمان عفو بین الملل با دو زن سوری مصاحبه کرد. آنها در کمپ متفاوتی از آن که قبل از انتقال از جزایر در آن بودند قرار داشتند. یکی از زنان باردار هشت ماهه بود و دیگری نوزاد یک ماهه اش را در آن کمپ به دنیا آورده بود. مسئولین کمپ گزینه ثبت نام فرزندان و خانواده هایشان را در آن کمپ به آنها ارائه نمی کردند. این امر مشکلات چندی از جمله عدم دسترسی به مراقبت های پزشکی ضروری پیش و پس از زایمان برای آنها ایجاد می کرد.

«الان بسیار دشوار است، آنها هیچ چیزی به ما نداده اند حتی پتویی که روی زمین بیاندازیم. تمام آنچه که داریم را از خیابان جمع کرده ایم. من باید از نوزاد یک ماهه و سه کودک دیگر مراقبت کنم. به جای بهتری نیاز دارم.»

آلما* از سوریه که با خانواده اش شامل چهار فرزند جوان در اسکاراماگاس زندگی می کند.

در بدترین حالت ثبت شده توسط سازمان عفو بین الملل زنان از جمله زنان باردار یا آنهایی که فرزندان کوچک دارند به دلیل عدم دسترسی به پناهگاه مجبور بوده اند به مدت چند روز بی خانمان با بقیه خانواده بیرون از کمپ ها سپری کنند.

عدم وجود مترجمین زن دسترسی به خدمات را با مشکل

روبو می سازد.

در کمپ های برپا شده در سرزمین اصلی، نیازهای پزشکی از جمله دسترسی به خدمات بهداشت روانی به صورت تئوری در برنامه خاصی با بودجه اتحادیه اروپا پوشش داده می شود. پس از تغییرات قانونی در فوریه 2018 مراقبت های بهداشتی در بیمارستان های عمومی اکنون برای پناه جویان و پناهندگان در یونان موجود و مجانی می باشد. ولی نبود مترجمین زن و کارکنان زن در آن خدمات زنان را از دسترسی به آنها باز می دارد. یک زن سوری در اشاره به قرار ملاقات ها با پزشکان گفت: «موقع صحبت در مورد مشکلاتم با پزشکان یا مترجمین مرد احساس راحتی ندارم. دیگر به آنجا نمی روم.»

به گفته زنان، مترجمین و مصاحبه کنندگان زن به ویژه در طول ارزیابی های «آسیب پذیری» و مصاحبه های پناهندگی هم در جزایر و هم در سرزمین اصلی اهمیت دارند. قوانین یونان پشتیبانی زبانی فراهم می کند ولی این در عمل برای بسیاری از زنانی که به دنبال پناهندگی هستند وجود ندارد. نبود مترجمین زن در کمپ ها، بیمارستان ها و پناهگاه ها مانعی در دسترسی به خدمات اساسی می باشد.

«در مصاحبه دوم مجبور بودم درباره سوء استفاده گذشته در ایران و تجاوز جنسی که در یونان تجربه کردم مقابل یک مترجم صحبت کنم. او مرا جدی نمی گرفت. به من می خندید.»

پس از مصاحبه من گیج بودم و بسیار استرس داشتم. حتی نمی توانستم آپارتمان خود را پیدا کنم. پس از این تجربه به کرات تقاضا کردم که یک زن ترجمه را انجام دهد. دیگر در مقابل آن مرد صحبت نخواهم کرد. در نهایت حرفم شنیده شد ولی باید اصرار می کردم. زنان دیگر ممکن است اینکار را انجام نداده و داستان هایشان ناگفته بماند.»

آزاده* یک بازمانده خشونت جنسی می باشد.

موانع زبانی و نبود مترجمین و نیز عدم آشنایی عمومی با محیط جدید و اطلاعات محدود در مورد خدمات باعث شده برخی زنان آنقدر بترسند که کمپ ها یا آپارتمان ها را برای روزها ترک نکنند. این امر انزوای آنها را تشدید می کند. زنی افغان که در آپارتمانی با سه فرزندش زندگی می کند در اکتبر 2017 گفت: «من به ندرت بیرون می روم. زیرا بسیار غافلگیرکننده است.»

بسیاری از زنانی که در آپارتمان ها زندگی می کنند حتی هنگامیکه در مورد وجود این خدمات آگاهی دارند، به سازمان عفو بین الملل در مورد مشکلاتی که بدلیل مراقبت از فرزندان و افراد مسن یا دیگر مسئولیت های خانوادگی در یافتن زمان برای بهره بردن از این خدمات دارند سخن گفتند.

اطلاعات، پشتیبانی و حمایت ناکافی برای

بازماندگان خشونت

بسیاری از زنان و دختران پناهجو در کشور مبدأ خود، در طی سفر و یا در یونان خشونت جنسی یا فیزیکی را تجربه کرده اند. تلاش های مقامات یونان در جلوگیری و محافظت از بازماندگان از چنین خشونت هایی تاکنون کاملاً ناکافی بوده است. ساختار کمپ ها و ازدحام جمعیت بخصوص در جزایر در حال تشدید خطرات خشونت و تجاوزات جنسی می باشد.

در سال 2017 کمیساریای عالی سازمان ملل متحد برای پناهندگان گزارشی از 622 بازمانده خشونت جنسی که در جزایر یونان رها شده بودند دریافت کرد؛ در حدود 30% این خشونت ها پس از آن اتفاق افتاد که زنان به یونان رسیدند و 80% بازماندگان مؤنث بودند.

هرچند این آمار هشداردهنده می باشند بدلیل اینکه خشونت جنسی به علل چندی به شدت کمتر گزارش می شود، واقعیت احتمالاً حتی بدتر است. زنان و سازمان های بسیاری که از این افراد حمایت می کنند به سازمان عفو بین الملل گفتند که زنان بدلیل شرم اجتماعی، ترس انتقام از سوی مجرمان، عدم اعتماد به سیستم حمایتی یا اینکه اعتقاد دارند در صورت گزارش خشونت در یونان گیر خواهند کرد، تمایلی ندارند که با شکایات رسمی جلو بیایند.

منابع و کارکنان متخصص ناکافی در کمپ ها همچنین بدین معنی است که بازماندگان خشونت جنسی شناسایی نشده و حمایت مورد نیاز برای آن ها تامین نخواهد شد.

در ماه ژوئن 2017 مقامات مختلف یونان در سطوح ملی و محلی توافقنامه ای را برای هماهنگی حمایت از پناهندگان و پناهجویانی که بازماندگان خشونت جنسی هستند امضا کردند. این اقدام شامل هماهنگ کردن ارجاعات به مراکز مشاوره 40 زن و 21 پناهگاه دولتی برای همه بازماندگان زن در سرتاسر کشور شامل شهروندان یونان می باشد. با این وجود، تاثیر این توافقنامه هنوز بسیار محدود است. یکی از مشکلات اینست که پناهگاه های یونان همیشه مجهز به مترجمین و خدمات لازم برای پشتیبانی از زنان وادار شده به مهاجرت نمی باشند.

داستان آوا*

آوا، یک زن جوان افغان، پس از تحمل سوء استفاده فیزیکی و روانی به دست شریک خود در آن کمپ ها و در یک آپارتمان درخواست کمک کرد. او مدت ۱۰ ماه را در دو پناهگاه مختلف سپری کرد. او به سازمان عفو بین الملل گفت:

«چندین ماه طول کشید تا در مورد وحشت و روبرویم صحبت کنم. در نهایت با روانشناسی از یک سازمان غیر دولتی یونانی به اسم سالیدریتی ناو (اکنون همبستگی) به راحتی درد دل کردم و با دخترم به یک پناهگاه رفتیم. اکنون که از شوهرم جدا هستم حس بهتری دارم ولی اینجا زندگی بسیار دشوار است... مترجمین فقط یک یا دو بار در هفته در ساعات خاصی می آمدند. مجبور بودم برای کمک خواستن از ترجمه گوگل استفاده کنم.»

پناهگاه ها می توانند برای زنانی که متحمل خشونت فیزیکی و روانی هستند نجات دهنده باشد. ولی برای زنان مجبور به مهاجرت شده مانند آوا همچنین می تواند به دلیل نبود هیچ دوستی در اطراف و فعالیت کم حس انزوای آنان را افزایش دهد:

«در اولین پناهگاه حس کردم در یک زندان بودم. هیچ کاری نمیتوانستم انجام دهم و مکانی برای بازی کردن فرزندم نبود.»

آوا پس از اینکه شوهرش فهمید او کجا بود به پناهگاه دومی منتقل شد. او به سازمان عفو بین الملل گفت:

«آن پناهگاه خیلی بهتر بود. کارمند اجتماعی بسیار خوب است و در مورد دوره ها و خدمات به من اطلاعات می دهد. هنوز مترجمی وجود ندارد ولی انگلیسی من در حال پیشرفت است و کمتر رنج می کشم.»

پس از 10 ماه اقامت در پناهگاه ها از آوا خواسته شد که آنجا را ترک کند و این او و دخترش را که سعی می کردند بهبود یابند و مقداری ثبات در زندگی پیدا کنند تحت فشار عظیمی قرار داده است. اکنون او با یک زن افغان در یک آپارتمان زندگی می کند ولی حرکت در این سیستم را بسیار پیچیده می داند و نگران دیگر بازماندگان خشونت است که به دنبال امنیت می باشند.

«من توانستم به چیزی برسم ولی بقیه چه؟ در همان روز از زنی دیگر با سه بچه نیز خواسته شد آنجا را ترک کند. او باید چکار کند؟ هنوز نگران او هستیم.»

مقررات اروپایی خانواده‌ها را از هم پاشیده و خطرات

روبروی زنان را تشدید می‌کند.

دولت‌های اروپایی چشمان خود را به رنج هزاران نفری که برای یافتن مکانی امن به سواحل یونان می‌رسند بسته‌اند.

به دلیل اینکه مقررات پناهندگی اروپا یا قانون معروف به مقررات دابلین ملزم می‌کند پناه جویان باید در کشوری که ابتدا به آن می‌رسند درخواست پناهندگی کنند اکثریت آنها در یونان باقی خواهند ماند. یونان به عنوان اولین کشور ورود، مسئولیت کمک و حفاظت از آنان را با تنها چند استثنا به عهده دارد.

الحاق به خانواده تقریباً تنها راهی است که افراد می‌توانند از طریق آن به طور امن از یونان به کشور اروپایی دیگری حرکت کنند. با این وجود، به شدت محدودیت وجود دارد: پناه جویان تنها می‌توانند به اعضای خانواده درجه یک خود یعنی همسر، فرزندان یا در حالت کودکان بدون همراه به خویشاوندان دیگر در دیگر کشورهای اتحادیه اروپا ملحق شوند.

زنانی که تنها یا با فرزندان خود سفر می‌کنند بیشترین افرادی را تشکیل می‌دهند که در انتظار برای الحاق به خویشاوندان در دیگر کشورها می‌باشند. همچنین خانواده‌های سرگردانی در یونان وجود دارند که امیدوارند به فرزندان خود که به دیگر مقاصد اروپایی سفر کرده‌اند ملحق شوند. بسیاری از آنها بیش از یک سال است که سرگردان می‌باشند.

از سال 2016 کشورهای اروپایی عمدتاً آلمان بیش از 14300 درخواست الحاق به خانواده دریافت کرده‌اند که حدود 12500 تعداد از آنها قبول شده‌اند. تجدید دیدارها در حدود 9200 مورد رخ داده‌اند.

زنان نقل کردند که چگونه جدایی بلند مدت به همراه عدم اطلاعات یا اطلاعات کم در مورد این پروسه بر سلامت روانی آنها تأثیر گذاشته و اضطراب و افسردگی آنان را شدت بخشیده است.

به علاوه، تعریف «خانواده» در قانون اتحادیه اروپا محدود به اعضای خانواده درجه یک می‌باشد. استثنایا برای این تعریف از جمله الحاق مجدد بر مبنای بشردوستانه یا وابستگی همیشگی پذیرفته نمی‌شوند. این بدین معناست که برای مثال زنان مسن یا بازمندگان خشونت زن که خویشاوندان دور در دیگر کشورها دارند در معرض خطر بیشتر رها شدن در یونان هستند.

داستان گلرز

گلرز افغان است و از ماه فوریه 2016 با سه عدد از چهار فرزندش، شوهرش، خاله و یک خواهر زاده جوان در یونان سرگردان بوده است. او در ماه مه 2017 و ژوئیه 2018 با سازمان عفو بین الملل صحبت کرد. پسر بزرگترش در آلمان زندگی می کند.

«هر روز به او فکر می کنم.»

وقتی آلمان درخواست الحاق به خانواده اش را در اواسط سال 2017 پذیرفت او تسلی پیدا کرد. ولی خاله ی 65 ساله او به نام بی بی مجبور خواهد بود در یونان بماند زیرا تنها اعضای خانواده مستقیم و خواهر زاده ی جوان گلرز پذیرفته شده بودند.

هنگامیکه سازمان عفو بین الملل با گلرز و خانواده اش در ژوئیه 2018 دیدار کرد آنها برای رفتن به آلمان مهیا می شدند. در اینجا تصویر آنها در حین انجام تکالیف آلمانی گرفته شده است.

بی بی مانند مادر دومی برای گلرز می باشد. آنها پس از کشته شدن چهار پسر بی بی در افغانستان با یکدیگر زندگی می کردند. گلرز پس از اینکه خانواده در جستجوی امنیت تصمیم به این سفر پرمخاطره به اروپا گرفت نتوانست او را رها کند. آنها در یونان در شرایط سخت کمپ ها از جمله خوابیدن در چادر بیرون از ترمینال فرودگاه استفاده نشده در آتن به مدت چند ماه یکدیگر را حمایت می کردند.

با کمک یک وکیل از یک سازمان غیر دولتی یونانی این تصمیم دوبار مورد تجدید نظر قرار گرفته است. این خانواده براساس سن بی بی، رابطه محکم خانوادگی، وابستگی و سلامتی او درخواست تجدید نظر کرد. تشخیص داده شده که بی بی هیپاتیت بی، پوکی استخوان، اوتیسم و آب مروارید دارد. ولی درخواست های تجدید نظر رد شده اند.

سازمان عفو بین الملل با این خانواده در کمپ های تیوا و الینیکو در سال 2017 و در آپارتمانشان در آتن در ژوئیه 2018 دیدار کرد. در آن شهر آنها به کلاسهای آلمانی می رفتند تا خود را برای یک زندگی جدید در آلمان آماده کنند.

«ما هر روز به کلاس می رویم. با داشتن چند فرزند دشوار است. ما با شوهرم نوبتی کار می کنیم تا من بتوانم مقداری درس بخوانم.»

او هنوز نمی تواند باور کند که بی بی با آنها سفر نخواهد کرد.

پناهگاه های امن،
مشارکت و توانمند
سازی

«می خواهیم جایی بروم که بتوانم آینده ای برای فرزندانم درست کنم...»

لیلا* مادر دو فرزند در کمپ اسکاراماگاس

«می خواهیم مستقل باشیم. دو فرزند داریم و باید به آنها فکر کنیم.»

عمارا* در آپارتمانی در آتن زندگی می کند

«می خواهیم پس از یادگیری زبان کار کنیم.»

عایشا* با دختر و مادرش در آپارتمانی در آتن زندگی می کند

زنان به عنوان تصمیم گیرندگان

بسیاری از زنان با وجود چالش ها، شکست ها و تردید هنوز با انعطاف پذیری و عزم قابل ملاحظه ای تلاش می کنند تا بر شرایطشان تاثیر گذاشته و مقداری کنترل بر زندگی خود پیدا کنند.

ضروریست که زنان در تصمیمات مربوط به زندگیشان دخیل باشند. برای رسیدن به تصمیماتی که به طور موثر از حقوق زنان حمایت می کنند باید با آن ها مشورت شود و فرصتی به آنها داده شود تا به مسئولان ذیربط در مورد نیازهایشان اطلاع رسانی کنند.

یاسمن از ایران به عنوان مترجمی برای گروه ملیسا کار می کند. این عکس در ماه مه 2017 گرفته شده است.

متأسفانه چنین مشورت هایی بندرت صورت می گیرد. در نتیجه هنگامیکه تصمیمات گرفته می شوند اطلاعاتی حیاتی از قلم می افتد و کمک و مساعدت خاصی که زنان و دختران به آن نیاز بسیار فوری دارند فراهم نمی شوند.

زنانی که سازمان عفو بین الملل با آنها مصاحبه کرد می خواستند خارج از کار منزل مشارکت کنند، آنها می خواستند مهارت های جدید یاد بگیرند، بتوانند بیشتر در جامعه مشارکت داشته باشند و بطور مستقل زندگی کنند. زنان به فرصت و حمایتی نیاز دارند تا بتوانند حقوق خود را طلب کرده و نیازهای خود را بیان کنند. تعداد کمی از زنان بدون وجود مترجمین زن در جایگاهی خواهند بود که چنین کاری انجام دهند. بدلیل اینکه زنان غالباً مراقب اصلی خانواده هایشان هستند و بهمین دلیل مشغول نگهداری و محافظت از وابستگان خود می باشند بدون خدمات مراقبت از کودکان بسیاری از آنان قادر به شرکت در جلسات و دوره های آموزشی نیستند. چنین خدماتی همچین برای پروسه ادغام حیاتی می باشند.

در ماه ژوئیه 2018 مقامات یونان استراتژی ملی جدیدی برای ادغام صادر کردند. یکی از اهداف این استراتژی شامل اطمینان از این می شود که زنان پناه جو و مهاجر که به طور غیرمنظم وارد کشور می شوند به بازار کار عادی و «خدمات و اجناس اساسی» دسترسی داشته باشند. برای اینکه این استراتژی با موفقیت اجرا شود نظر خود زنان باید شنیده شود و با آنان مشورت شود.

تعدادی از زنانی که سازمان عفو بین الملل با آنها صحبت کرد می خواستند در یونان ساکن شوند. برای عده ای از آنها خاطرات سفر به یونان هنوز بسیار واضح است؛ آن ها نمی خواهند خطر سفر بیشتری را بپذیرند و امیدوارند بتوانند زندگی خود را در آن کشور از نو آغاز کنند. برای عده ای دیگر با وجود چالش های یافتن کار در کشوری که توسط بحران مالی عمیقی به شدت آسیب دیده، مهربانی و همبستگی مردم یونان به آنان امید به آینده می دهد.

«وقتی به یونان رسیدیم هدف رفتن به کشور دیگری بود. ولی این قبل از دیدار با مردم یونان بود. برای رفتار آنها با ما ارزش قائل می شویم و اکنون می خواهیم در اینجا بمانیم.»

ثریا، زن جوانی از افغانستان که با شوهر و سه فرزندش در آتن زندگی می کند، ژوئیه 2018.

مراکز مختص بانوان پشتیبانی ارائه می

دهند که می تواند زندگی را تغییر دهد

مراکز مختص زنان مجبور به مهاجرت شده هم در جزایر و هم در سرزمین اصلی خدمات و پشتیبانی برای مردم بسیاری ارائه می دهند که می تواند زندگی آن ها را تغییر دهد. این مراکز اغلب توسط زنان و سازمان های مردمی محلی ایجاد شده و احترام به وساطت زنان و ارائه مداخلات و فعالیت هایی که آن ها را توانمند می سازد در بطن عمل آنها قرار دارد.

این مراکز طیفی از خدمات شامل پشتیبانی روانی و حقوقی و کلاسهای آموزش زبان و دیگر مهارت های اصلی را ارائه میدهند که می تواند به زنان در دوباره ساختن زندگیشان کمک کند. آن ها همچنین اطلاعات ضروری درباره سلامت جنسی و باروری فراهم می کنند. چنین مراکزی می توانند به عنوان سدی در برابر انزوا در کمپ ها و آپارتمان ها عمل کنند.

مراکز اجتماعی مختص بانوان و دیگر فضاهایی که زنان بتوانند با امنیت گردهم آیند نقش مهمی در کمک به آنها در سازگاری با زندگی جدیدشان در محیطی نا آشنا دارد؛ به آنها کمک می کند در مورد حرکت در این سیستم پذیرش پیچیده و طریقه کمک یابی از یکدیگر یاد بگیرند؛ و شبکه های پشتیبانی جدیدی را ایجاد کنند.

«چنین چیز ساده ای مانند احوال پرسى مناسب، نگاه به چشمان و دیده شدن مانند یک انسان.»

مری* از گابون در حال توصیف اهمیت وجود چنین مرکزی، ژوئیه 2018

گروه ملیسا_ «مکانی برای خوشحالی»

گروه ملیسا که مرکزی روزانه در مرکز آتن است توسط زنان یونانی و غیر یونانی برای ارائه پناهگاهی امن برای زنانی تاسیس شد که تلاش می کردند در کشوری جدید زندگی جدیدی بسازند. این گروه توسط شبکه ای از زنان مهاجر و پناه جو اداره می شود و کارگاه ها و دوره هایی برای دیگر زنان مجبور به مهاجرت شده فراهم می کند. هدف اصلی آنها توانمندسازی زنان برای به کنترل گرفتن زندگی خود می باشد.

**«من به گروه ملیسا پیوستم تا زبان یاد بگیرم.
برای من ملیسا مکانی برای خوشحالی است.»**

زهره* که با خانواده اش از عراق گریخته است

«هدف اصلی استفاده از آن به عنوان یک استعاره (ملیسا به یونانی به معنای زنبور عسل می باشد) برای زنان مهاجری بود که از سرتاسر جهان به یونان آمده و داستان های رنج و جدایی و همینطور ایده ها، مهارت ها، استعدادها و امیدهای خود برای آینده و همه ی آنچه برای بافتن بافت اجتماعی در جامعه به اشتراک می گذارند را با خود به همراه می آوردند.»

نادینا کریستوپولو، یک انسان شناس یونانی و یکی از موسسان گروه ملیسا.

در گروه ملیسا در آتن، ژوئیه 2018، موسس گروه نادینا جو امن و پذیرایی را به وجود می آورد که همانند رنگ تفریحی در واقعیت های سخت جامعه می باشد.

مرکز زنان پناهنده بشیرا در لسوس، همانند زنگ تفریحی ضروری از سختی های روزانه زندگی در کمپ، مکانی برای آرام شدن، دوش گرفتن و یافتن دوستان جدید ارائه می کند. مدیر این مرکز سونیا اندرو باراداس توصیف کرد که زنان چقدر در ابتدای ورود اغلب بسیار کم حرف می باشند.

«پس از مدتی آن ها متوجه می شوند که در آنجا امن هستند و شروع به صحبت کردن می کنند. آن جا مکانی می شود که در آن می گریند، می خندند و می رقصند.»

مرکز بشیرا همچنین برای زنان مجبور به مهاجرت شده که در لسوس زندگی می کنند خدمات بهداشتی، اجتماعی، روانی و حقوقی، کلاس های پشتیبانی زبان، هنر و صنایع دستی سازماندهی می کند...

در چپوس سازمان «اقدام عمل برای زنان» مرکز آنها را اداره می کند. این مرکز از زمان شروع به کار در ماه ژوئیه 2016 پشتیبانی روانی، حقوقی و درمانی برای بیش از 900 زن مجبور به مهاجرت ارائه کرده است. موسس آن گبریل تی با زانی که به آن مرکز آمده اند درباره امیدها و رویاهای آنان صحبت کرده است. او به سازمان عفو بین الملل گفت:

«این زنان هیچگاه خود را به صورت قربانی ندیده اند. در حقیقت: آن ها بازماندگان هستند. آن ها تنها به منابع و محیطی باثبات نیاز داشتند تا زندگی را از نو بسازند و به مرحله جدیدی قدم بگذارند.»

مراکز مختص بانوان و مکان های امن مشابه زنان را گردهم می آورد تا بتوانند تجربیات خود را به اشتراک گذاشته و دوستی های مهمی را تشکیل دهند.

«ما همانند خواهر هستیم»

یک سال پیش فرحناز و مژگان از افغانستان در گروه ملیسا در آتن دیدار کردند.

مژگان به سازمان عفو بین الملل گفت:

«وقتی فرحناز احساس غمگینی می کند، سعی می کنم او را شاد کنم. من با او همدردی می کنم. ما همانند خواهر هستیم.»

دسترسی به چنین مراکز پشتیبانی زنان را قادر می سازد نه تنها به خود کمک کنند بلکه برای کمک به بقیه هم پیش بروند.

«برای من ملیسا همانند مادری است برای نوزادی که نمی تواند راه برود. آن ها دست مرا گرفته و کمک کردند تا راه بروم... می خواهم کارهای خوب انجام دهم. می خواهم به زنان یاد بدهم که ضعیف نیستند. این موضوع را اینجا در گروه ملیسا آموخته ام.»

فرحناز، ژوئیه 2018

عکس در مرکز بشیرا در لسوس در ماه مارس 2018 گرفته شده است.

داستان ثريا

در روز دوازدهم مارس 2016 ثريا که مادر 24 ساله ی سه کودک می باشد پس از سفری طاقت فرسا که شامل گذر خطرناک دریایی از ترکیه بود با خانواده اش به چپوس رسید. تصاویر لرزیدن پسرش از ترس و بلا آوردن او در قایق بادی برای همیشه در خاطر او نقش بسته است.

«همیشه برای گذشتن از آن دریا به خود آفرین می گویم زیرا می خواستم زندگی بهتری برای فرزندانم بسازم.»

پس از چندین ماه زندگی در وضعیت موقت، آن خانواده به آپارتمانی در آتن انتقال یافتند. آن زمانی بود که دوستان ثريا درباره گروه ملیسا به او گفتند. رفتن منظم به آن مرکز او را قادر ساخته که از خود دفاع کند. او به سازمان عفو بین الملل گفت که از آزادانه حرف زدن در مورد حقوق زنان نمی ترسد، یعنی کاری که در گذشته برای او نمی توانسته قابل تصور باشد.

ثريا از افغانستان. این عکس در ژوئیه 2018 گرفته شده است.

«زنان حقوقی دارند. من می خواهم در مورد آینده ام تصمیم بگیرم. مهمترین چیز دستیابی به این است و اینکه مردان هم این را بفهمند... به عنوان زنان ما باید برای خود و فرزندانمان برای دستیابی به حقوقمان مبارزه کنیم. رویای من برای خود و برای همه زنان داشتن آزادی برای تصمیم گیری است.»

ثريا اکنون امیدوار است زندگی جدیدی را در یونان با شوهر و فرزندانش شروع کند. او از پذیرش گرمی که از مردم محلی یونان دریافت کرده اند شگفت زده است و مشتاق یادگیری زبان یونانی است.

داستان فیروزا

جزئی از یک شبکه زنان قوی بودن برای فیروزای 33 ساله از افغانستان تفاوت زیادی ایجاد کرد. او با شوهر و چهار فرزندش از ترکیه به جزیره یونانی چیوس آمد. پس از یک ماه در آن جزیره او برای فرار از ضرب و شتم های شوهرش در یک هتل پنهان شد. او از ترس جرات نمی کرد با کسی صحبت کند. سپس زنی از مرکز آتنا برای زنان در چیوس به دیدن وی آمد.

«او به من گفت که لیاقت زندگی بهتری را دارم. او در هتل به دنبال می آمد و مرا با خود می برد.»

در مرکز آتنا فیروزا قادر بود داستان خود و امیدهایش را با دیگر زنان در وضعیت مشابه به اشتراک بگذارد. او با یک روانشناس صحبت کرده و در تنظیم چندین قرار ملاقات برای پروسه پناهندگی و دریافت مساعدت درمانی کمک گرفت.

فیروزا از افغانستان دیگر برای دفاع از خود نمی ترسد. عکس در آن در ماه مارس 2018 گرفته شده است.

«با آن وضعیت روحی من، انجام این کارها به تنهایی غیرممکن بود.»

او در مرکز آتنا به اندازه کافی احساس راحتی و امنیت داشت تا شروع به یادگیری انگلیسی کند. اکنون فیروزا قیومیت فرزندانش را به عهده دارد و با مادر تنهای دیگری آپارتمانی را در آتن شریک می باشد. هدف او یافتن کار و آپارتمانی برای خود است و اینکه قادر شود کاملاً خود و فرزندانش را حمایت کند.

«اکنون به طور کامل متفاوت هستیم. دیگر نمی ترسم.»

مطالبات زنان، حقوق زنان

تجربیات زنان در یونان باید شنیده شده و
به آن ها رسیدگی شود.

«به عنوان زنان ما باید برای حقوق خودمان مبارزه کنیم»

ثریا از افغانستان

زنان و دختران مجبور به مهاجرت شده که در یونان زندگی می کنند با ترس، تردید و خشونت روبرو شده اند. این بازماندگان انعطاف پذیر مصمم هستند که زندگیشان را از نو بسازند.

این ها 10 مطالبه کلی است که آن ها دارند. حقوق اساسی آن ها در حال حاضر نقض می شود و کسانی که در قدرت نشسته اند باید به صدای آن ها گوش دهند و به سخنان آن ها عمل کنند.

مقامات یونان در هماهنگی نزدیک با بنگاههای غیردولتی و کمک رسانی نقشی اساسی در تحقق مطالبات مربوط به شرایط پذیرش و دسترسی به خدمات و پناهندگی در آن کشور ایفا می کنند.

ولی دولت های اروپایی نیز باید به تعهدات خود برای فراهم کردن حمایتی که زنان و دختران محق آن هستند سریعاً عمل کنند.

1. اسکان مناسب.

کمپ ها باید استثنا و اقدامی موقتی باشند. برای مثال به زنانی که به تنهایی یا با فرزندان خود سفر می کنند، بازماندگان خشونت، زنان باردار، زنانی که به تازگی مادر شده اند و افرادی که به دلیل هویت جنسیتی و گرایش جنسی با آزار و اذیت مواجه هستند باید از زمان رسیدن آن ها گزینۀ ای به غیر از کمپ ها به آن ها ارائه شود. بهداشت، بهسازی، ایمنی و امنیت در مراکز پذیرش باید فوراً بهبود یابد.

2. محدود کردن مردم در جزایر را متوقف کنید.

مقامات یونان که توسط دیگر دولت های اتحادیه اروپا و کمیسیون اروپایی پشتیبانی می شوند باید محدود کردن تعمدی پناهجویان و مهاجرین در جزایر یونان را پایان دهند و با در نظر گرفتن خطرات خاص برای زنان و دختران، آن ها را به اسکان مناسب در سرزمین اصلی یونان انتقال دهند. اطمینان حاصل کنید که ارزیابی های آسیب پذیری در جزایر منجر به فراهم آوردن دسترسی زنان و دختران به خدمات تخصصی مورد نیاز آن ها شود.

3. از زنان در خطر خشونت محافظت کنید.

تعداد کارکنان آموزش دیده به شیوه مناسب را که توانایی شناسایی و جلوگیری از خشونت علیه زنان داشته باشند در کمپ های پذیرش و مناطق شهری افزایش دهید. اطمینان حاصل کنید که زنان در معرض خطر در مورد پناهگاه ها اطلاعات و به آن ها دسترسی داشته باشند و مطمئن شوید اسکان فراهم شده امنیت و پایداری لازم برای بازیابی و از نو ساختن زندگی آن ها را تضمین کند. وجود مشاوره مناسب، مساعدت درمانی و کمک حقوقی را تضمین کنید.

4. مترجمین و کارکنان زن بیشتر.

تعداد مترجمین و کارکنان درمانی، روانشناسی و مساعدت اجتماعی زن را در پناهگاه ها، مراکز پذیرش موقت، قرارگاه های شهری و در طی پروسه پناهندگی افزایش دهید.

5. دسترسی به اطلاعات.

اطلاعاتی در مورد دسترسی به خدمات، پروسه پناهندگی و حمایت اورژانسی به زبان های قابل فهم برای مردم فراهم کنید.

6. دسترسی کامل به خدمات.

ظرفیت ارائه پشتیبانی سلامت روانی برای زنان و دختران را افزایش دهید؛ از دسترسی به خدمات سلامت جنسی و باروری در مراکز پذیرش، بیمارستان ها و کلینیک ها اطمینان حاصل کنید؛ و با توجه به نیازهای زنان برای مراقبت از کودکان، آموزش و فرصت های زبانی بیشتری برای زنان و فرزندانشان ارائه کنید.

7. از مکان های امن مختص بانوان حمایت کنید.

ابتکارات مبتنی بر جامعه که با مشورت زنان و دختران تهیه شده را گسترش داده، از نظر مالی تامین و با آن ها همکاری کنید تا زنان را توانمند ساخته و به ادغام آن ها در جامعه کمک کنید.

8. فرصت های معیشت.

دیدگاه ها، مهارت ها و ظرفیت های زنان را در برنامه های دولتی بگنجانید تا گزینه های استخدام به عنوان بخشی از استراتژی ادغام برای پناهجویان و مهاجرین در کشور را افزایش دهید.

9. پناهجویان را بپذیرید.

رهبران اروپایی و موسسات باید مسیرهای قانونی و امن به اروپا را باز کرده و گزینه های دیگری برای سفرهای زمینی و دریایی غیرمعمول و خطرناک ارائه دهند. آن ها همچنین باید گزینه هایی قانونی را برای سفر از یونان به سایر کشورهای اروپایی ارائه کنند. تغییر فوری دیگری که باید صورت گیرد اطمینان از گزینه های الحاق به خانواده سریعتر و گسترده تر و توافق در مورد سیستمی عادلانه تر برای پذیرش پناهجویانی است که به سواحل اروپا می رسند. در نهایت، هیچیک از افرادی که به دنبال امنیت هستند نباید به کشورهایی که در آن در خطر نقض حقوق بشر از جمله خشونت جنسیتی می باشند بازگردانده شوند.

10. مشارکت کامل.

مهمتر از همه زنان و دختران می دانند چه چیز برای اطمینان از امنیت و زندگی بهتر آنان مورد نیاز است. مشارکت معنادار آنها در مشاورات، برنامه ها و اقداماتی که مرتبط با آنها است در تضمین موفقیت آن ها حیاتی می باشد.

عفو بین الملل یک جنبش جهانی متشکل از بیش از ۷ میلیون نفر است که برای تحقق جهانی تلاش می‌کنند که در آن همه انسان‌ها از تمام حقوق بشر بهره‌مند باشند.

چشم انداز ما این است که همه افراد از تمام حقوق مندرج در اعلامیه جهانی حقوق بشر و دیگر استانداردهای بین‌المللی حقوق بشر بهره‌مند شوند.

ما فارغ از منافع اقتصادی و مستقل از هر دولت، ایدئولوژی سیاسی و مذهب هستیم و هزینه‌های ما عمدتاً توسط حق عضویت اعضا و کمک‌های عمومی تأمین می‌شود.

AMNESTY INTERNATIONAL
INTERNATIONAL SECRETARIAT

e: contactus@amnesty.org
t: +44-20-74135500
f: +44-20-79561157

e: contactus@amnesty.org
t: +44-20-74135500

شماره ایندکس سازمان عفو بین الملل
EUR 25/9071/2018

www.amnesty.org

AMNESTY
INTERNATIONAL

